

Sygn. akt IV Ka 246/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 r.

sprawy

1. **D. W.**

syna F. i S. z domu P.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 291 § 1 kk i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk,

2. **A.S.**

syna F. i R. z domu K.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 291 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego A.S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 5 lutego 2016 r. sygnatura akt II K 422/15

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. W. w ten sposób, że:

1) uchyla orzeczenie wydane w oparciu o art. 33 § 2 k.k. ujęte w punkcie VIII dyspozycji;

2) obok kar pozbawienia wolności wymierzonych w punktach I i II dyspozycji na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu grzywny w wysokości po 25 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej grzywny na 20 (dwadzieścia) złotych;

3) w punkcie III dyspozycji obok kary łącznej pozbawienia wolności łączy orzeczone powyżej grzywny w oparciu również o art. 86 § 2 k.k. i wymierza oskarżonemu łączną karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej grzywny na 20 (dwadzieścia) złotych;

I. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. B. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A.S.z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 246/16

UZASADNIENIE

Prokurator Apelacyjny we Wrocławiu wniósł akt oskarżenia przeciwko:

1. D. W. oskarżając go o to, że:

I. w okresie od 28 listopada 2010r. do 28 grudnia 2011r. w W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, udzielił innej osobie pomocy do zbycia samochodu marki B. (...) o nr VIN (...) o wartości nie mniejszej niż 104.800 złotych, w ten sposób, iż udostępnił swoje dane osobowe w celu stworzenia dokumentacji poświadczającej nieprawdę co do nabycia przez siebie tego samochodu w dniu 28 listopada 2010r. w S., czym umożliwił innej osobie posłużenie się podrobionym niemieckim dowodem rejestracyjnym nr (...) oraz podrobioną umową kupna sprzedaży przy rejestracji samochodu w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w W. poprzez podstępne wprowadzenie w błąd inspektora tego urzędu co do autentyczności dokumentów służących do rejestracji, celem wyłudzenia poświadczającej nieprawdę decyzji (...) o czasowej rejestracji tego pojazdu oraz decyzji (...) o rejestracji tego pojazdu, skutkującą wydaniem czasowego dowodu rejestracyjnego serii (...) oraz dowodu rejestracyjnego serii (...) i tablic rejestracyjnych (...) zalegalizowanych znakiem legalizacyjnym nr (...), co umożliwiło zbycie pojazdu, przy czym czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 8 lutego 2005r. (sygn. akt IIK 1412/04) za czyny z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i inne na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 marca 2004r. do 24 maja 2007r. tj. o czyn z art. 291§1 kk i art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§1 kk;

II. w okresie od 28 stycznia 2011r. do 28 lutego 2011r. w W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, udzielił innej osobie pomocy do zbycia samochodu marki P. (...) o nr VIN (...) o wartości nie mniejszej niż 185.000 złotych, w ten sposób, iż nakłonił M. H. do udostępnienia swoich danych osobowych w celu stworzenia dokumentacji poświadczającej nieprawdę co do nabycia przez nią tego samochodu w dniu 28 stycznia 2011r. w G. oraz posłużenia się przez nią podrobionym niemieckim dowodem rejestracyjnym nr (...) oraz podrobioną umową kupna sprzedaży przy rejestracji samochodu w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w W. poprzez podstępne wprowadzenie w błąd inspektora tego urzędu co do autentyczności dokumentów służących do rejestracji, celem wyłudzenia poświadczającej nieprawdę decyzji nr (...) o czasowej rejestracji tego pojazdu oraz decyzji nr (...) o rejestracji tego pojazdu, skutkującą wydaniem czasowego dowodu rejestracyjnego serii (...) oraz dowodu rejestracyjnego serii (...) i tablic rejestracyjnych (...) zalegalizowanych znakiem legalizacyjnym nr (...), co umożliwiło zbycie pojazdu, przy czym czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 8 lutego 2005r. (sygn. akt IIK 1412/04) za czyny z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i inne na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 marca 2004r. do 24 maja 2007r. tj. o czyn z art. 291§1 kk i art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§1 kk

2. A.S.oskarżając go to, że:

III. w okresie od 1 września do 3 października 2011r. w W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z osobą objętą odrębnym postępowaniem, udzielił nieustalonej osobie pomocy do zbycia samochodu marki V. (...) o nr VIN (...) o wartości nie mniejszej niż 24.000 euro, w ten sposób, iż brał udział w stworzeniu dokumentacji poświadczającej nieprawdę co do nabycia tego samochodu w dniu 1 września 2011r. w B., a następnie posługując się podrobionym niemieckim dowodem rejestracyjnym nr (...) oraz podrobioną umową kupna-sprzedaży dokonał jego rejestracji w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w W., podstępnie wprowadzając w błąd inspektora tego urzędu co do autentyczności dokumentów służących do rejestracji, wyłudzając w ten sposób poświadczającą nieprawdę decyzję nr (...) o czasowej rejestracji tego pojazdu, skutkującą wydaniem czasowego dowodu rejestracyjnego serii (...) i tablic rejestracyjnych (...) zalegalizowanych znakiem legalizacyjnym nr (...), co umożliwiło zbycie pojazdu, tj. o czyn z art. 291§1 kk i art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2016 roku (sygnatura akt II K 422/15) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

I. D. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 291§1 kk i art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. D. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 291§1 kk i art. 18§3 kk w zw. z art. 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i 86§1 kk połączył oskarżonemu D. W. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I i II dyspozycji wyroku i orzekł karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, (pkt VI wyroku),

IV. A.S.uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 291§1 kk i 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 291§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk (według stanu prawnego przed dniem 1 lipca 2015r. na podstawie art. 4§1 kk) warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności na okres próby: wobec A.S. na okres 3 (trzech) lat, a wobec D. W. zawiesił wykonanie orzeczonej wobec niego kary łącznej na okres próby 5 (pięciu) lat;

VI. na podstawie art. 45§1 kk orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa: wobec D. W. w kwocie 200 zł, wobec A.S. w kwocie 500 zł, (pkt VII wyroku);

VII. na podstawie art. 33§2 kk orzekł wobec oskarżonych D. W., A.S. kary grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych, (pkt VIII wyroku);

VIII. zwolnił oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa, (pkt IX wyroku).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego A.S., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na tym, że Sąd Rejonowy przyjął, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że oskarżony nie wypełnił znamion strony podmiotowej, bowiem nie działał on umyślnie, nadto

- naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego A.S., wyrażające się w

wybiórczym i dowolnym dopasowaniu dowodów na potwierdzenie przyjętej przez Sąd wersji zdarzeń, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez logicznego uzasadnienia przyjętej wersji – tj. w zakresie w jakim Sąd odmówił wiary jego wyjaśnieniom, podczas gdy prawidłowa ocena tych wyjaśnień w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, a w szczególności z przeprowadzoną w sprawie opinią biegłego z zakresu klasycznych badań dokumentów, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy prowadzi do wniosku, iż jego wyjaśnienia zasługują na walor wiarygodności co do tego, iż nie miał świadomości pochodzenia samochodu marki V. (...) o nr VIN (...)

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł prokurator, zaskarżając wyrok na niekorzyść D. W. w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego z art. 85 kk, wynikającą z orzeczenia wobec D. W. na podstawie art. 33§2 kk kary grzywny, zamiast orzeczenia wobec oskarżonego łącznej kary grzywny, po uprzednim wymierzeniu na podstawie art. 33§2 kk jednostkowych kar grzywny za każde przestępstwo przypisane oskarżonemu,
2. rażącą niewspółmierność wymierzonej D. W. kary pozbawienia wolności, polegającą na warunkowym zawieszeniu jej wykonania na okres 5 lat próby, podczas gdy okoliczności ustalone przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu nie dawały podstaw do zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonego kary

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 33§2 kk za czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku kary grzywny w wymiarze 25 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 20 złotych, za czyn opisany w punkcie II części wstępnej wyroku kary grzywny w wymiarze 25 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 20 złotych oraz na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86§1 i 2 kk kary łącznej grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 20 złotych;
2. zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja prokuratora okazała się częściowo zasadna i skutkowałą koniecznością zmiany wydanego w sprawie tej rozstrzygnięcia, natomiast apelacja obrońcy oskarżonego A.S.nie zasługiwała na uwzględnienie.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego A.S.:

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wydanego wobec oskarżonego A.S.nie potwierdziła zarzucanych w apelacji uchybień.

Za chybiony uznać należy zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk którego skarżący upatruje w przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów przy ocenie dowodu z wyjaśnień A.S., a mający się wyrażać w wybiórczym i dowolnym, jak stwierdza skarżący, dopasowaniu dowodów na potwierdzenie przyjętej przez sąd wersji zdarzenia, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez logicznego uzasadnienia przyjętej wersji – tj. w zakresie w jakim sąd odmówił wiary twierdzeniom oskarżonego, jak również łączący się z nim zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający polegać na przyjęciu przez sąd orzekający, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego podczas gdy - zdaniem skarżącego - prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego wskazuje, że oskarżony nie wypełnił znamion strony przedmiotowej bowiem nie działał on umyślnie.

Rozpatrując przedstawione we wniesionym środku odwoławczym zarzuty zauważyć w tym miejscu należy, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów oraz niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk, jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a ponadto zostało wyczerpująco oraz logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Skarżący nie wykazał aby powyższe wymogi nie zostały przez sąd rejonowy w sprawie niniejszej spełnione. Wydając rozstrzygnięcie co do odpowiedzialności oskarżonego A.S.za czyn z art. 291§1 kk i 270§1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11§2 kk sąd rejonowy zebrane w powyższym zakresie dowody (w tym złożone przez oskarżonego w toku całego prowadzonego postępowania wyjaśnienia) jak również ujawnione na rozprawie okoliczności poddał rzeczowej i obiektywnej analizie oraz ocenił w sposób swobodny a nie dowolny i na ich podstawie poczynił trafne ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał sprawstwo i winę wymienionego oskarżonego odnośnie przypisanego mu czynu. Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu apelacji wskazuje, iż w istocie stanowi ona polemikę z dokonaną oceną zgromadzonych we wskazanym zakresie dowodów jak również poczynionymi ustaleniami, autor apelacji przedstawił przy tym własne, subiektywne stanowisko w tej kwestii.

Zgromadzone w sprawie dowody odnośnie czynu zarzuconego oskarżonemu A. S. ocenione w sposób swobodny, we wzajemnym powiązaniu pozwalają na sformułowanie wniosku, że oskarżony miał świadomość tego, iż samochód marki V. (...) został uzyskany z czynu zabronionego. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż prośba o pośrednictwo w zarejestrowaniu pojazdu została skierowana do A. S. przez nieznaną mu osobę, która zadzwoniła do wymienionego i za powyższe pośrednictwo w rejestracji samochodu zaofiarowała określoną kwotę pieniędzy, co już powinno wzbudzić wątpliwości oraz stanowić wyraźny sygnał, iż przedmiotowy samochód może pochodzić z nielegalnego źródła. Nie sposób przy tym nie zauważyć, iż przed budynkiem starostwa powiatowego oskarżony A. S. spotkał swojego znajomego J. K. (tj. osobę która rzekomo miała być właścicielem pojazdu marki V. (...)) i na którego dane osobowe oraz z jego pełnomocnictwa oskarżony miał dokonać rejestracji tego pojazdu). Znamiennym pozostaje jednakże, iż to nie J. K. dysponował dokumentami wskazanego pojazdu oraz pozostałymi wymaganymi dokumentami lecz inna nieznaną oskarżonemu osobą, która jak wynika z wyjaśnień oskarżonego A. S. posiadała wiedzę zarówno o wymogach jak również procedurach związanych z rejestracją pojazdów. Symptomatyczne jest przy tym także i to, iż to właśnie od tego nieznanego mężczyzny oskarżony A. S. uzyskał środki finansowe w łącznej kwocie 500 zł za pośrednictwo w dokonaniu rejestracji samochodu i to właśnie z tą osobą wymieniony spotkał się następnie ponownie pewien czas później już po zarejestrowaniu tego samochodu. W zaprezentowanych wywodach autor apelacji czyni uwagi, iż już poprzednio zdarzało się, że oskarżony dokonywał rejestracji pojazdów w cudzym imieniu podnosząc przy tym również, iż co jednakże nie wiązało się z ujemnymi dla wymienionego konsekwencjami. Zauważyć jednakowoż w tym miejscu należy, iż jak podał sam oskarżony w złożonych w sprawie wyjaśnieniach „w przeszłości ja rejestrowałem samochód, na pewno dobrym znajomym. Nie pamiętam dokładnie ale te osoby z jakiegoś powodu nie mogły być osobiście w starostwie bo byli w pracy i upoważnili mnie do rejestracji samochodu. Te osoby były właścicielami samochodu. Nie zgodziłbym się gdyby ktoś przyniósł mi upoważnienie od jakiejś obcej osoby, żebym ją reprezentował przed urzędem” (k. 1741). Zwrócić nadto należy również uwagę na wartość wskazanego samochodu która wynosiła wtedy 24.000 euro i którą niewątpliwie można określić jako znaczną, w jaki zaś sposób rzekomy nabywca, który jak wynika z wyjaśnień oskarżonego, rozwoził węgiel i złom mógł zakupić wskazany pojazd za powyższą kwotę. Nadmienić dodatkowo również należy, iż z wyjaśnień A. S. wynika nadto, iż J. K. w tamtym czasie spożywał nadmierne ilości alkoholu i znajdował się w złym stanie psychofizycznym, jak stwierdził przy tym oskarżony „ledwo stał na nogach, trząsł się” (k. 1740). Podawane przez oskarżonego wytłumaczenie, iż sądził, że właściciel jakiejś firmy transportowej kredytuje J. K., wskazany samochód trafnie zostało uznane w zaistniałych realiach za mało prawdopodobne a wręcz niedorzeczne. Nie sposób przy tym nie zauważyć, a na co zasadnie zwrócił również uwagę sąd rejonowy, iż w sytuacji gdyby dokonującym zakupu miałyby być rzekomo firma transportowa to ten podmiot winien być wskazany jako właściciel pojazdu. Zaistniałe w sprawie okoliczności ocenione w kontekście zasad logiki i doświadczenia życiowego wskazują, iż oskarżony A.S.w czasie zdarzenia miał świadomość pochodzenia przedmiotowego pojazdu z przestępstwa.

Co do apelacji prokuratora.

W pełni zasadnym pozostaje wyrażone w apelacji stanowisko, iż sąd rejonowy orzekając na podstawie art. 33 § 2 kk o karze grzywny wobec oskarżonego D. W. naruszył przepisy prawa materialnego. Zauważyć należy, iż stosownie do art. 33§2 kk sąd może wymierzyć grzywnę także obok kary pozbawienia wolności wymienionej w art. 32 pkt 3, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub korzyść majątkową osiągnął. Mając zaś na uwadze, iż wszystkie czyny jakie przypisane zostały oskarżonemu D. W. w wydanym wyroku popełnione zostały przez oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej to celowym było wymierzenie na podstawie art. 33§2 kk oskarżonemu D. W. kary grzywny.

Trafnie podnosi skarżący, iż sąd orzekający winien był orzec grzywnę na podstawie przywołanego powyżej przepisu za każde z przypisanych temu oskarżonemu przestępstw a następnie orzec karę łączną grzywny. Wyrokując i orzekając na podstawie art. 33§2 kk wobec oskarżonego jedną karę grzywny sąd rejonowy naruszył wskazane w apelacji przepisy prawa materialnego, dlatego zaskarżony wyrok podlegał zmianie w tym zakresie zgodnie z postulatem apelującego. Podstawą zaś orzeczenia kary łącznej grzywny pozostawał przepis art.86§2 kk (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku – choć do daty orzekania przez sąd odwoławczy przepis ten nie podlegał zmianie), dlatego też orzeczenie o karze łącznej z punktu III dyspozycji należało uzupełnić w zakresie podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

Na uwzględnienie nie zasługiwał natomiast podniesiony przez skarżącego w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu D. W. kary pozbawienia wolności, której skarżący upatruje w zastosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary.

W sprawie niniejszej podzielić należy wyrażone przez sąd rejonowy stanowisko, że wobec oskarżonego D. W. możliwe jest sformułowanie pozytywnej prognozy i w związku z powyższym warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej w zaskarżonym wyroku kary łącznej pozbawienia wolności i to pomimo popełnienia przypisanych w wyroku czynów w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§1 kk. Kwestionując wydane w wskazanym zakresie przez sąd I instancji rozstrzygnięcie skarżący czyni uwagi, iż oskarżony D. W. był karany sądownie a ponadto już poprzednio działał w warunkach powrotu do przestępstwa. Rozpatrując powyższy zarzut zauważyć należy, iż istotnie z informacji z Krajowego Rejestru Karnego wynika, że oskarżony D. W. był już karany na kary pozbawienia wolności, odnotowania jednakże wymaga, iż skazania do których odwołuje się skarżący w ramach powyższego zarzutu dotyczyły odległej przeszłości, a jak zasadnie wskazał już sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku jakkolwiek oskarżony przypisanych mu w wyroku czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa to jednakże przypisane w sprawie niniejszej czyny popełnione zostały przez oskarżonego na przełomie 2010 i 2011 roku a zatem kilka lat temu, zaś ostatnie z wcześniejszych skazań oskarżonego miało miejsce w 2005 roku. Nie bez znaczenia pozostaje również upływ czasu od popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw oraz brak informacji o innych nowych skazaniach. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż orzekanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności wobec D. W. byłoby niezasadne. Wymierzona w zaskarżonym wyroku wobec oskarżonego kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w zestawieniu z bezwzględną grzywną będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów kary, zaś odpowiednio długi 5 letni okres wyznaczonej próby pozwoli na zweryfikowanie założonej wobec oskarżonego D. W. pozytywnej prognozy.

Na podstawie art. 29 ust.1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz.124 z późn. zm.) oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U z 2015r. poz. 1801) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. B. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A.S.z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonych od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.